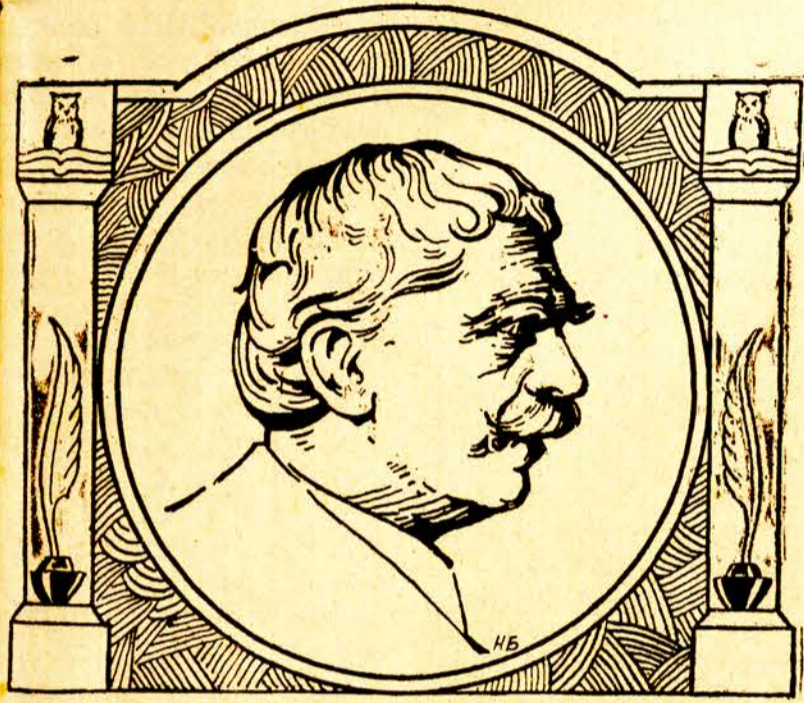

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ
 Петъ броя годишно. ————— Всѣки брой 1 левъ. ————— Списватъ уредници учители.
 Ржкописи и суми се изпращатъ до Сръдищния директоръ въ Шуменъ. ————— Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

Христо Герчевъ.

За Иванъ Вазовъ

Вестъта за ненадейната смъртъ на Вазова възприва предъ мене живо величествения му образъ такъвъ, какъвто той се е запазилъ въ памесъта ми при недавнашната ми среща съ него. Азъ, сякашъ, гледамъ какъ поетътъ бавно и безшумно влиза при насъ въ ложата на директора на Народния театъръ, мой университетски другаръ, и повежда беседа върху операта „Бориславъ“, която тогава се представяше. Не тъй словоохотливъ, Вазовъ, между другото, съ интересъ разпитваше и за нашия край. Но, по обикновеному, той си бѣше мълчаливъ и сѣсръдоточенъ въ себе си. Ако и да водѣше разговоръ, той, сякашъ, се вслушваше въ душата си, дето звучаха звънливи струни.

И, гледайки едрата, могъща фигура на поета, та-

кава, каквато тя се въззема и въ нашата художествена литература, азъ като че неволно очаквахъ въ трепета на неговата многострунна душа да зазвучатъ познатитѣ пѣсни, които въ детскитѣ си и юношки години съ такова пламено усърдие сме заучвали.

Шуменъ, 1921 г.

**Иванъ Вазовъ.
1850 — 1921.**

На 22 септември се навършиха 18 г. отъ смъртъта на народния поетъ и писателъ. Съ всѣка изтекла година дѣлото и името на Ив. Вазовъ обсебва земята и народа ни. Това не е току така. Петдесетъ години той работи на книжовното поле, за тѣхъ и даде всичко, за което бѣ способенъ. Затова намира признанието на всѣки българинъ, всѣки го чувства нашъ.

Георги Ст. Георгиевъ.

Най-храбриятъ - най-скромненъ

Когато следъ славнитѣ победи на северния фронтъ, въ Добруджа и Ромъния, на пжтъ за южния, нашата славна първа дивизия пристигна въ София, единъ гражданинъ, възхитенъ отъ дѣлата ѝ, подари голѣма сума, която да се даде на „най-храбрия войникъ отъ първа дивизия“.

За наградата бѣ избранъ младшиятъ подофицеръ, отъ 12 рота на нашия 41 полкъ, Владо Георгиевъ — шопъ отъ село Дивотино.

Строилъ войницитѣ си, ротниятъ командиръ съобщава радостната вестъ, която е гордостъ не само за Владо, но и за дружината и полка.

И ето, героятъ излиза напредъ, обръща се къмъ другаритѣ си и произнася тия тѣй прости, но пълни колкото съ скромностъ, толкова и съ достоинство и мъдростъ, думи:

— Господинъ поручикъ, брака, ротнио казува дека съмъ билъ най-рабрио у ротата. Па я не съмъ. Ситѣ са рабри. Ама щомъ онъ казува, може и така да е. Ама какъ можеме ние да сме рабри, ако онъ не ни предвождаше. Тая награда я не я заслужавамъ!

Изъ „Единъ отъ първа дивизия“ — спомени на участникъ въ войната. Трето издание.

Н. Д. Йордановъ.

БУДИТЕЛИ

Поклонъ вамъ, синове, съ духъ ратоборенъ
 На робска мъченическа страна,
 Що ви кърми, отхрани съ трудъ упоренъ
 Въ най-трудни и усилни времена.

Носители на свѣтло чувство ново,
 Посрѣдъ неволи тежки и беда,
 Вий вдъхвате къмъ българското слово
 Любовь гореща въ младитѣ гърди.

Спасителна храна вий за душигъ
 Разнасяхте на български езикъ,
 Що пълнѣше съ възторгъ и пламъ гърдитѣ
 И ги къмъ подвигъ тласкаше великъ . . .

По пжтя къмъ вълшебна свобода
 Вървѣхте вий, послушни на дългътъ,
 Безъ слово за утеха отъ народа
 Да чуете въ посланий съ тръне пжтъ . . .

Въ минути на горчиво изпитание
 Ще хвърля взоръ къмъ свойтѣ свѣтила,
 Потомството да черпи назидание,
 Поука, свѣсть отъ вашитѣ дѣла.

На ликоветѣ ви то взоръ ще спира,
 Подкрепа да почерпне, мощъ отъ васъ;
 Ще спомни то какъ служи се, умира
 За благо народно въ труденъ часъ.

Живѣемъ ний, но вие все растете
 Отъ день на день предъ нашитѣ очи —
 И днесъ ви още свѣтятъ ликоветѣ
 Съ новъ ореолъ отъ блѣсъкъ и лучи.

София, 1910 год.

Най високитѣ постройки на земното кълбо сж :

Зданието Импейръ стейтъ въ гр. Нью-Йоркъ	417 м.	Черквата Св. Никола въ Хамбургъ, Германни	147 м.
Ейфеловата кула въ Парижъ	300 м.	Катедралната черква въ Страсбургъ, Франция	142 м.
Радиотелеграфната станция въ Науенъ, Германия	260 м.	Черквата Гиралдо въ Севиля, Испания	141 м.
Радиотелеграфната станция въ Ейлвезе	250 м.	Черквата Св. Олафъ въ Реваль или Талинъ столица на Естония	139 м.
Кулата на Манхата — новия мостъ въ Нью-Йоркъ	229 м.	Хеопсовата пирамида въ Египетъ	138 м.
Зданието Улууртъ въ Нью-Йоркъ	228 м.	Черквата Св. Петъръ въ Римъ, Италия	138 м.
Катедралната черква въ Улиъ, Германия	161 м.	Черквата Св. Стефанъ въ Виена, Австрия (сега Германия)	137 м.
Катедралната черква въ Кьолнъ, Германия	159 м.		
Катедралната черква въ Руанъ, Франция	151 м.		

Живко Т. Станчевъ.

ЧИРАЧЕ

Откакъ Райко научи, че презъ тая ваканция негови другарчета ще постъпятъ доброволци-чирачета при градски дюкянджии, сънь не го ловѣше. Толкова голѣмо бѣше желанието му и той да стане чираче! Райко дълго моли татко си и майка си да го пустнатъ. Баща му го искаше помагачъ въ своята работа и се мудѣше, какво да прави. Но Райко говорѣше и мис-

лѣше все за това, та най-после баща му се убеди, че трѣбва да го настани въ нѣкоя бакалница. Райка привличаше най-много една. Надписътъ ѝ съ едри, правилни букви гласѣше: **Панчо Панчевъ.** Райко узна, че тамъ ще бжде чираче и оттогава звучното име кѣнтѣше въ ушитѣ му като ударитѣ на чука върху наковалня: пан-пан-пан-Панчо, пан-пан-пан-Панчевъ,

Пан-чо Панчевъ. Минутитѣ, които го отдѣляха отъ времето до постъпването му се струваха дълги като дни.

Най-после, Панчо Панчевъ го прие. Райко го бѣше срамъ. Но това не му прѣчеше да се възхищава отъ господаря си. Заможничекъ бакалинъ, съ добре уредена бакалница, той бѣше съ хубаво лице, открито и спокойно, съ гжсти, засукани мустаци и гжсти вежди. Райко почна да чиракува при него и помощника му, калфата, младежъ отъ близ-

китѣ села. Отначало го пращаха до вкжци да занася ледъ, писма или устни поржчения до госпожа Панчева. Райко не смѣташе това за своя длъжностъ, бѣше недоволенъ, но се надяваше, че скоро ще му възложатъ сжщинска бакалска работа. Колкото да бѣше малъкъ и свѣнливъ, Райко бѣ завършилъ трето отдѣление, той бѣше умно дете. Като гледаше, когато бѣше въ дюкяна, той схвана всичко и бързо, безъ покана, се намѣси въ тър-

говията на бая си Панча. За изненада на бакалина и калфата му, Райко почна успѣшно да претеглястоки, да рѣже сирене и кашкавалъ, да мѣри оцетъ и гасъ, да тегли извлака, за да връща и размѣня пари. Отъ това изненадата на калфата се превърна въ нѣкаква завистъ. Той се оплака на господаря си. Господарътъ, който бѣше поразенъ отъ умението на чирачето си, се сепна и поржча да го държатъ на страни. Чудѣше се Райко